

**การพัฒนาารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชน
ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**

**THE DEVELOPMENT OF ACADEMIC COLLABORATIVE NETWORKS MANAGEMENT MODEL
OF PRIVATE SCHOOL IN PRIMARY EDUCATION UNDER OFFICE OF
COMMISSION PRIVATE EDUCATION IN THE NORTHEASTERN**

จิระศักดิ์ สร้อยคำ^{1*} ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร² ทนงศักดิ์ คุ้มไชนัน² และ พรเทพ เสถียรนพเก้า³

¹นักศึกษาลัทธิสุตรครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

²รองศาสตราจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

³อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

* Corresponding author E-mail : anubannikon@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 2) ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ประกอบด้วย การวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัย การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 8 คน การศึกษารายกรณี จากผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนเอกชน 2 แห่ง จำนวน 2 คน การใช้เทคนิคเดลฟาแบบปรับปรุง จำนวน 3 รอบ จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 21 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง และการสำรวจความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้รับใบอนุญาต ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ และหัวหน้าฝ่ายวิชาการโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2560 จำนวน 588 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ มัชฌิม และพิสัยระหว่างควอไทล์

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) รูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษา

ขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ 1) ด้านปัจจัยเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ มี 5 องค์ประกอบย่อย 2) ด้านกระบวนการขอบเขตและขั้นตอนวิธีการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมี 6 องค์ประกอบย่อย และ 3) ด้านผลลัพธ์ มี 5 องค์ประกอบย่อย

2) รูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษา

ขั้นพื้นฐาน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความเหมาะสม โดยรวมในระดับมาก

คำสำคัญ : รูปแบบ, การจัดการเครือข่าย, ความร่วมมือทางวิชาการ, โรงเรียนเอกชน, ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ABSTRACT

The objectives of this study were to 1) develop an academic collaborative network management model; 2) assess the appropriateness of the developed model and The study was conducted in a mixed-method research, namely an analysis of relevant documents and researches, an interview with 8 professionals, a case study of 2 private schools licensees from 2 private schools, a 3 – round application of Delphi's modified techniques from 21 experts selected through purposive sampling and an opinion survey from a sample group that consisted of 588 private school licensees, directors, managers and head teachers of academic section for basic education level in private schools in the academic year B.E. 2017, selected through multi-stage sampling. The tools employed in this study were an interview form and a 5 – level rating scale questionnaire. Statistics implemented in data analysis were mean, standard deviation, percentage, median and interquartile range.

The results of the study found that:

1) The developed academic collaborative network management model for private schools in basic education level under the Office of the Private Education Commission in the North-eastern Region of Thailand comprised 3 factors, which were 1) 5 sub-factors on academic collaborative network; 2) 6 sub-factors on the process, scope, procedures and approaches in academic collaborative network management; 5 sub-factors in the result.

2) The overall appropriateness of the developed model was at a high level.

Keywords : Model, Network Management, Academic Collaboration, Private School, Basic Education Level

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 กำหนดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอภาคกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงต่อเนื่องและมีคุณภาพโดยไม่ต้องมีค่าใช้จ่าย (พินิจ เทพไกรวัล, 2554) จากนโยบายการปฏิรูปการศึกษาได้กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาไว้คือ ให้สถานศึกษา ร่วมกับบุคคล ครอบครัวยุ ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นๆ สร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชน การพัฒนาเยาวชน และบุคลากรในชุมชนให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าของสังคมด้วยการแสวงหาความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญา และวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการรวมทั้งวิธีสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เป็นการเปลี่ยนรูปแบบการบริหารและจัดการศึกษาจากเดิมที่โรงเรียนจัดการศึกษาแต่เพียงลำพังเป็นการเปิดโอกาสให้องค์กร หน่วยงานต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ส่งผลให้โครงสร้างการจ้ดองค์กรของโรงเรียนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่มีสายบังคับบัญชา ไปสู่การจ้ดองค์กรแบบเครือข่าย (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2545)

เสรี พงศ์พิศ (2548) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการทำงานเป็นเครือข่ายไว้หลายประการที่สำคัญเช่น ก่อให้เกิดผลบางอย่างที่ใครคนเดียวยุทำให้เกิดไม่ได้ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ร่วมมือกันทำแบ่งงานกันทำ ลดงานที่ซ้ำซ้อนและลดการสิ้นเปลืองทรัพยากร ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิด ประสบการณ์ แรงบันดาลใจและทักษะต่างๆ และทำให้เกิดความสามัคคีให้กำลังใจกันและช่วยกันในรูปแบบต่างๆ

จึงเห็นได้ว่าเครือข่ายจะสามารถแก้ปัญหาหลายอย่างได้ และส่งเสริมให้การทำงานเกิดผลดีมีประสิทธิภาพมากขึ้น การสร้างเครือข่ายเป็นการเปิดโอกาสให้กับสมาชิกในองค์กรได้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารรวมทั้งบทเรียนและประสบการณ์กับบุคคลหรือองค์กรนอกหน่วยงานของตนลดความซ้ำซ้อนในการทำงาน เกิดความร่วมมือในการทำงานในลักษณะที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน เสมือนเปิดประตูสู่โลกภายนอก เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันพบว่า เครือข่ายที่มีอยู่ใช้วิธีการดำเนินงานที่สืบทอดกันมาเป็นวัฒนธรรมภายในในกลุ่มคน หน่วยงานหรือองค์กรเดียวกันมีลักษณะไม่ต่างจากการปิดประเทศที่ไม่มีการติดต่อสื่อสารกับภายนอก มีการดำเนินงานภายในกรอบแนวคิดแบบเดิม อาศัยข้อมูลข่าวสารที่ไหลเวียนอยู่ภายใน ใช้ทรัพยากรหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่พอจะหาได้ใกล้มือ หรือถ้าจะออกแบบใหม่ก็ใช้เวลานานมาก จะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนางานยิ่งและอาจแก้ปัญหาที่ซับซ้อนไม่ได้ ดังนั้นการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการจึงมีความสำคัญต่อสถานศึกษาที่ส่งผลให้การจัดการศึกษาเกิดคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดไว้

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจาก

ทำให้เกิดความร่วมมือทางวิชาการยังเป็นการเปิดโอกาสให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษา เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และการร่วมกันดำเนินการ พัฒนาการศึกษาที่ส่งผลต่อคุณภาพของผู้เรียนในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
2. เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

วิธีดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 การร่างรูปแบบ ประกอบด้วย 1) วิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) สัมภาษณ์ทรงคุณวุฒิ 8 คน ประกอบด้วย นักวิชาการ 2 คน นักบริหารการศึกษา 2 คน และผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนเอกชน 4 คน โดยเลือกแบบเจาะจงใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง 3) สัมภาษณ์ผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนเอกชนที่ใช้เป็นกรณีศึกษา 2 แห่งจำนวน 2 คน ใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบ ใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง 3 รอบสอบถามผู้เชี่ยวชาญจำนวน 21 คน ประกอบด้วยนักวิชาการ 6 คน นักบริหารการศึกษา 6 คน และผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนเอกชน 9 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง ดำเนินการเป็น 3 รอบนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรอบที่ 3 ไปสร้างแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลในระยะที่ 3

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสม ของรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้รับใบอนุญาตของโรงเรียนเอกชน 196 คน ผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้จัดการโรงเรียน 196 คน และหัวหน้าฝ่ายวิชาการ 196 คน รวมทั้งสิ้น 588 คน วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) เครื่องมือ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยสามารถนำมาสรุปผลในประเด็นสำคัญดังนี้

1. รูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ได้แก่
 - 1.1 ปัจจัยด้านการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบด้วย 5 ปัจจัยย่อย ได้แก่ 1) วิสัยทัศน์/ เป้าหมาย/ วัตถุประสงค์ 2) การมีส่วนร่วม 3) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการติดต่อสื่อสาร 4) โครงสร้างการบริหาร และ 5) การระดมทรัพยากร
 - 1.2 กระบวนการขอเขตและขั้นตอนวิธีการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบด้วย 2 ปัจจัยย่อย ได้แก่

1.2.1 ขอบเขตการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบด้วย

1) การพัฒนาหลักสูตร 2) การจัดการเรียนรู้ 3) สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา 4) การวัดผลประเมินผล 5) การนิเทศการศึกษา และ 6) การพัฒนาบุคลากร

1.2.2 ขั้นตอนและวิธีการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบด้วย

1) ศึกษวิเคราะห์ปัญหา ระบุปัญหาและตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 2) ติดต่อผู้มีส่วนได้เสียและองค์กรที่จะเป็นเครือข่าย 3) กำหนดวิสัยทัศน์และพันธสัญญาสู่เป้าหมายร่วมกัน 4) พัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือ 5) พัฒนายุทธศาสตร์ความร่วมมือและขยายกิจกรรมหรือขยายกลุ่ม และ 6) ติดตามและประเมินผล

1.3. ด้านผลลัพธ์ที่เกิดจากการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ประกอบด้วย 5 ปัจจัย

ย่อย ได้แก่ 1) การประหยัด 2) การเกิดองค์ความรู้ 3) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ 4) ความร่วมมือ และ 5) คุณภาพการศึกษา

2. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบพบว่า โดยภาพมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ด้านปัจจัยการจัดการเครือข่าย ด้านด้านผลลัพธ์ที่เกิดจากการสร้างเครือข่ายและด้านกระบวนการขอบเขตและขั้นตอนวิธีการจัดการเครือข่าย

อภิปรายผล

ผลการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่ามีองค์ประกอบ 3 ด้านได้แก่ ด้านปัจจัยเครือข่ายความร่วมมือ ด้านขอบเขตและขั้นตอนวิธีการจัดการความร่วมมือทางวิชาการ และด้านผลลัพธ์มีประเด็นที่นำมาอภิปรายดังนี้

1.1 ด้านปัจจัยเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่สำคัญมากกว่าด้านอื่นๆ คือ ด้านวิสัยทัศน์/เป้าหมาย/วัตถุประสงค์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เป้าหมาย/วัตถุประสงค์ที่กำหนดทำให้เกิดผลในทางวิชาการร่วมกันให้มีความสำคัญ ต่อการมีส่วนร่วมของโรงเรียนในเครือข่าย มีความชัดเจนและมีความเป็นไปได้ วิสัยทัศน์/เป้าหมาย/วัตถุประสงค์ จะสร้างพลังให้กับองค์กรทำให้องค์กรมีการรวมพลังมุ่งไปในทิศทางเดียวกันได้โดยมีจุดหมายปลายทางที่ชัดเจน เป็นแนวทางที่แสดงให้เห็นว่า หน่วยงานต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้บรรลุความต้องการในอนาคตเป็นไปในทิศทางเดียวกันและยังเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับสมคักดิ์ ดลประสิทธิ์ (2544) กล่าวว่า วิสัยทัศน์ มีความสำคัญ 5 ประการ คือ 1) ช่วยกำหนดทิศทางที่จะดำเนินชีวิต หรือกิจกรรมองค์กร

โดยมีจุดหมายปลายทางที่ชัดเจน 2) ช่วยให้สมาชิกทุกคนรู้ว่าแต่ละคนมีความสำคัญต่อการมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง และรู้ว่าทำอะไร (What) ทำไมต้องทำ (Why) ทำอย่างไร (How) และทำเมื่อใด (When) 3) ช่วยกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนมีความรู้สึกน่าสนใจ 4) มีความผูกพัน มุ่งมั่นปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ ทำท่าย เกิดความหมายในชีวิตการทำงาน มีการทำงานและมีชีวิตอยู่อย่างมีเป้าหมายด้วยความภูมิใจและทุ่มเทเพื่อคุณภาพของผลงานที่ปฏิบัติ และ 5) ช่วยกำหนดมาตรฐานของชีวิต องค์กรและสังคมที่แสดงถึงการมีชีวิตที่มีคุณภาพองค์กรที่มีคุณภาพและสังคมที่เจริญก้าวหน้ามีความเป็นเลิศในทุกด้านในการพัฒนาวิสัยทัศน์สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2554) อธิบายความสำคัญของวิสัยทัศน์ว่า วิสัยทัศน์จะสร้างพลังให้กับองค์กรทำให้องค์กรมีการรวมพลังมุ่งไปในทิศทางเดียวกันได้ต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ภาวะผู้นำที่จะนำคนทั้งองค์กรได้ และวิสัยทัศน์ของหน่วยงานหรือองค์กรซึ่งวิสัยทัศน์ทำให้ได้เปรียบในแข่งขันในโลกของการแข่งขันผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ย่อมได้เปรียบเสมอ เพราะสามารถคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคตได้

1.2. ด้านขอบเขตและขั้นตอนวิธีการจัดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการซึ่งมี 6 ด้านคือ 1) การพัฒนาหลักสูตร 2) การพัฒนาบุคลากร 3) การนิเทศการศึกษา 4) การจัดการเรียนรู้ 5) การวัดผล ประเมินผล และ 6) สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ทุกด้านมีความเหมาะสมมากที่สุดโดยด้านการพัฒนาหลักสูตรมีความเหมาะสมมากกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจาก การพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดทำหรือปรับปรุงหลักสูตรสถานศึกษาทั้งด้านจุดมุ่งหมายเนื้อหาสาระการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล เพื่อให้หลักสูตรมีความเหมาะสม มีคุณภาพ และทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550) ได้เสนอว่า หลักสูตรคือการจัดประมวลประสบการณ์ที่มีความสำคัญต่อการบริหารงานวิชาการอย่างยิ่ง เป็นการกำหนดทิศทางในการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับ ธีระพร อายุวัฒน์ (2552) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่ต้องทำอย่างเป็นระบบและร่วมกับบุคคลหลายฝ่ายและยังพบว่า การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษามีความสำคัญต่อการช่วยพัฒนาผู้เรียนในทุกๆ ด้านสามารถชี้แนะให้ผู้บริหารโรงเรียน ครู ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้พยายามจัดประมวลประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองในด้านความรู้ คุณธรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์บรรลุจุดหมายของการจัดการศึกษา

1.3 ด้านผลลัพธ์ พบว่า ผลลัพธ์ด้านคุณภาพการศึกษามีความเหมาะสมกว่าด้านอื่นๆ ทั้งนี้ คงเป็นเพราะว่า คุณภาพการศึกษา ทำให้นักเรียน มีคุณลักษณะตามที่กำหนดและผลการเรียนเพิ่มขึ้น โรงเรียนได้รับการรับรองมาตรฐาน และได้รับการยอมรับจากชุมชนและสังคมสอดคล้องผลการศึกษาของ กัญญา กำศิริพิมาน (2545) ที่ว่า คุณภาพการเรียนการสอนได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น นักเรียนได้เลือกเรียนวิชาที่ตนถนัดและแนวคิด เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2545) ในประเด็นที่ว่าผลของเครือข่ายทำให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ เกิดผลต่อการพัฒนางาน เกิดความคิดริเริ่มหรือแนวคิดใหม่ๆ ในการทำงาน

2. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบความร่วมมือทางวิชาการ พบว่าเป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสมเป็นไปได้ มีประโยชน์สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า รูปแบบจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ผู้วิจัย พัฒนาขึ้นผ่านกระบวนการพัฒนารูปแบบหลายขั้นตอนสอดคล้องกับการศึกษาของ รุ่งรัชดาพร เวหะชาติ (2548) ซึ่งประกอบด้วยการศึกษาและสำรวจข้อมูลเบื้องต้น การสร้างรูปแบบจากการสังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งการวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบและเสนอแนะการนำรูปแบบไปใช้ โดยการสร้างคู่มือสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่นเดียวกับ ผลของการศึกษาของ สมุทรชำนาญ (2546) พบว่า มีการดำเนินการจำแนกได้เป็น 4 ขั้นตอนประกอบด้วย 1) การศึกษาแนวคิดจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 2) การสร้างรูปแบบจำลองเพื่อสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ 3) การพัฒนารูปแบบโดยใช้เทคนิคเดลฟาย จากผู้เชี่ยวชาญและ 4) การตรวจสอบความเหมาะสมจากผู้บริหาร ฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้อง

จึงสรุปได้ว่ารูปแบบการจัดการเครือข่าย ความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบที่มุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพเครือข่ายโรงเรียนในขณะเดียวกันก็ส่งผลให้เกิดคุณภาพการศึกษา และเพื่อให้เกิดการพัฒนาเครือข่ายโรงเรียนที่ยั่งยืนต่อไป จึงนับเป็นรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีความเหมาะสมความเป็นไปได้ และสามารถนำไปเป็นประโยชน์ได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ หน่วยงานต้นสังกัดที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบในการบริหารงานเครือข่ายโรงเรียนโดยตรงควรนำรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพเครือข่ายโรงเรียน เพื่อให้เกิดคุณภาพการศึกษา และการพัฒนาเครือข่ายโรงเรียนที่ยั่งยืนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรวิจัยปัจจัยที่ผลต่อการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเชิงคุณภาพ

เอกสารอ้างอิง

- กัญญา กำศิริพิมาน. (2545). การสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางอาชีวศึกษาระหว่างสถานประกอบการและ
องค์กรทางการศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2545). การจัดการเครือข่าย : กลยุทธ์สำคัญสู่ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษา.
กรุงเทพฯ: ชัดเชส มีเดีย.
- ธีระพร आयुวัฒน์. (2552). แนวปฏิบัติที่เป็นเลิศในการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
ขนาดเล็ก. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545. สืบค้นเมื่อ 21 ธันวาคม 2560,
จาก <http://www.bps2.moe.go.th>.
- พิสิฐ เทพไกรวัล. (2554). การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษา
ในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมศักดิ์ ดลประเสริฐ. (2544). การประกันคุณภาพการศึกษา : พลังและความหวัง. วารสารปฏิรูปการศึกษา. 1(12),
น. 8 – 9.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2550). คู่มือปฏิบัติงานด้านการบริหารทั่วไป สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาตามกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจการบริหารและการจัด
การศึกษา พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการและสถาบันเพิ่มผลผลิต. (2548). คู่มือการจัดการแผนการจัดการ
ความรู้. กรุงเทพฯ: โครงการพัฒนาส่วนราชการให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้และการจัดการความรู้ใน
ส่วนราชการ.
- เสรี พงศ์พิศ. (2548). เครือข่าย : ยุทธวิธีเพื่อประชาคมเข้มข้น ชุมชนเข้มแข็ง. กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจ
ชุมชน.